

Отъ разказа на войника Георги се вижда, че Симеонъ комплектувалъ войската си по териториалната система. Петдесеттѣ души, които съставляли дружината на Георги, се очаквали, следъ първото разбиване отъ маджаритѣ, да се върнатъ въ селото: върнали се само трима. При втория походъ сжщитѣ трима пакъ сж въ една дружина. Изглежда, че разнитѣ части на войската сж се различавали по оржжието, а ония, които сж били еднакво въоржжени — по цвѣта на въоржжението и, вѣроятно, на облѣклото. На войника Георги, който е билъ лекъ конникъ, главното оржжие е било лжкъ и стрели. Той поменава и за топоръ, но сигурно е ималъ и сабя. Съ топори, скрити подъ политѣ, петима царь-Симеонови войници, разбили вратата на една крепостъ въ Елада. При свиждането си съ Романа Симеонъ пристигналъ съ тежко въоржжената си войска („всички бѣха облечени въ желѣзо“). Тѣ били въоржжени съ щитове и копия, които на едни били златни, на други сребърни, трети съ други цвѣтове. Макаръ да не поменаватъ лѣтописцитѣ, но се подразбира, че сж имали и мечове.

Отъ разказа на войника Георги се вижда, че българитѣ при Симеона още не сж забравили да ходятъ на война съ два и повече коне, както било въ по-старитѣ времена. Въ втория походъ Георги взелъ два коня.

* * *

Военната дейность на Симеона не е изследвана още, обаче, и отъ това, което се знае, може да се направи вѣрна оценка. Преди всичко царь Симеонъ е познавалъ добре историята, както обща, така и на своя народъ. Въ дипломатическата си преписка съ Византия той посочва исторически факти изъ миналото въ българо-византийскитѣ отношения. Той притежавалъ и всички други качества на великъ пълководецъ. Лично е билъ храбъръ — въ боя при Ахелое коньтъ му билъ раненъ. Не губѣлъ присѣствие на духа. Отъ разказа на войника Георги се вижда, че следъ като маджаритѣ го разбили свършено въ първото сражение, той бързо събралъ прѣснатитѣ си войски и ги повелъ повторно.

Владѣлъ еднакво както военното, така и дипломатическото изкуство. Тамъ, гдето войната не помагала, той тържествувалъ дипломатически. Но отъ всичко друго най-много ни удивлява неговата настойчивость. Когато решилъ да превземе Цариградъ, той заелъ околността му, заповѣдалъ да разоратъ земята, разбира се, за да я засѣятъ. Благодарение на тая мѣрка, той можалъ да издържа войската си 5 години подъ стенитѣ на Цариградъ. Въ края на своята кариера той тържествувалъ. Сърбитѣ покорилъ, съ хърватитѣ се помирилъ и не му оставало другъ неприятель, освенъ Византия. Само смъртъта попрѣчи на тоя желѣзенъ човѣкъ да превърне Източната римска империя въ българска.